

Inför fjärde advent. Årg 3

Bidrag från Åke Reinholdsson

När Guds ja och ditt ja möter varandra, då … 19 december är vi framme vid fjärde advent, nära jul. Vi tänker oss Maria på väg till Betlehem. Men i söndagens evangelium får vi höra hur hon redan i början av graviditeten gjort nästa samma resa. Hon sökte någon som också kunde förstå att Gud är undrens Gud. Hennes äldre släkting, prästfrun Elisabeth i bergstrakterna runt Jerusalem var en sådan. Elisabeth hade varit barnlös massor av år, men som ganska gammal hade också hon fått bli gravid (med det barn som en gång skulle träda fram som Johannes döparen). Det blir verkligen ett underbart möte dem emellan, där Guds Ande berör dem i djupet av deras varelsor. Evangelisten Lukas berättar: "Några dagar efteråt gav sig Maria i väg och skyndade till en stad i Juda bergsbygd; hon gick till Sakarias hus och sökte upp Elisabet. När Elisabet hörde Marias hälsning sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av helig ande. Hon ropade med hög röst: "Välsignad är du mer än andra kvinnor, och välsignat det barn du bär inom dig. Hur kan det hända mig att min herres mor kommer till mig? När mina öron hörde din hälsning sparkade barnet till i mig av fröjd. Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse." (Luk 1:39-45) Det var då det. Men vår fråga blir: skulle vi på något sätt kunna bli delaktiga av deras hemlighet? Få erfara på djupet nå av det som de erfor? Svaret blir: absolut! Och jag grundar svaret på Paulus ord i en annan av bibelläsningarna på söndag, där han bland annat skriver: Guds son, Kristus Jesus… var inte både ja och nej, i honom finns bara ett ja. Ty alla Guds löften har fått sitt ja genom honom. Därför säger vi också genom honom vårt Amen, Gud till ära. Det är Gud som befäster oss och mig i tron på Kristus och som har smort oss; han har satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en borgen i våra hjärtan. (2 Kor 1:19-22) Att Kristus är Guds ja till oss måste väl betyda, att allt det Gud lovat kan nu gå i uppfyllelse för oss, när Jesus kommit, levat, dött och uppstått för oss. Och att han verkligen vill att det skall bli vårt: "i honom finns bara ett ja". Men för att Gud skall kunna räcka oss sin gåva måste Guds ja få möta vårt ja. Och vårt ja är trons gensvar. "Därför säger vi också genom honom vårt Amen, Gud till ära.". Vi säger: ja, jag tror att Gud talar sant, jag tror att det som han lovat gäller mig, och jag prövar att säga som Maria: "jag är Herrens tjänare/tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt". Då lovar Gud att fylla också oss med sin Ande: "Han har gett oss Anden som en borgen i våra hjärtan". Somliga upplever det stort och omtumlande, som i mötet mellan Maria och Elisabet den där gången. Andra så varsamt och "finstilt", att man i början knappast märker något alls. Men löftet gäller! Och det är på riktigt. Så i samma stund som du säger trons ja till Jesus kan Guds säga sitt "lycklig du" till dig, precis som Elisabet gjorde till Maria: "Salig du som trodde, ty allt det Gud sagt dig skall gå i uppfyllelse".